

ŠKRAT

„ŠKRAT“ vsako prvo in tretjo soboto
V meseci vsakem razlil bo togoto.

„ŠKRAT“ stane vse leto 3 gld., polu
leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.

V Ljubljani, dne 7. marca 1885.

Številka 3. — Tečaj III.

Naročnina in reklamacije naj se pošiljajo
upravnistvu, spisi pa urednistvu v „Na-
rodno Tiskarno“ v Ljubljani.

Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo.

Naša stvarnika.

Zložil Koštrun.

Y gostilni beškej sem sedel;
Kar prideta junaka dva,
Prvaka naša, in se mi
Nasproti k mizi vsedeta.

Poznal me njiju ni noben,
A jaz sem dobro ju poznal;
Pa mrzel sem, ko da bi ju
Nikdár ne videl bil, ostal.

Besede njiju kmalo so
Brenčale meni na uhó.
Najprvo uganila sta:
Saj ta nič razumel ne bo!

„Gospoda, da najbolje bo,
Ustvarita telička dva;
Ker jedno tele nikedar
Ne bo zadosti za obá.“

Jaz pa pred sabo Prešo sem
Čestito tético imel,
In kot umél da ne bi nič,
Sem čmerno kakor prej sedel.

Potem pa klestila lepó
Slovenske naše sta reči,
Da mislil bil bi, da na njih
Ni jedne dobre dlake ni.

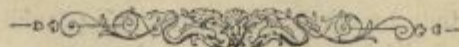
In rekel je elastikus
Sodругu svojemu tako
„Ustvarila, glej! kravco sva,
Ustvarila sva jo slabo.

Stresnila sta se, ko da ju
Strupeni gad bi bil popal.
A škoda, ako stvarstvo sem
Jaz novo njima s tem končal!

Telička od te beštije
Nikdar dobiti moči ni;
Narediva telička še.
Kaj praviš, brate, temu ti?“

Sodругu prijalo je to,
In križ je bil jedino ta:
Naj nova stvar teliček bo,
Al' naj telica obveljá.

No, v me je silil smeh, da bi
Bil počil skoro, skoro že;
Zato sem vstal in sem takó
Če pred odhodom djal smejé:

Vaške slike.

Godčevska.

(Konec.)

Takoj drugi dan se napoti župnik v bližnji trg k sodnji ter ovadi učitelja kot tatu njegovega prašiča. Ker se je pa bal stroškov in sramote, ko bi se njegova skopost obelodanila, prosi sodnika, da bi pozval učitelja k sebi ter stvar kolikor možno z lepa poravnal, kar mu sodnik tudi obljubi.

Bilo je teden pozneje. Žalosten in potrč se je plazil učitelj okoli župnikovega dvora v oguljeni suknji in zakrpanih hlačah. Vaščani so ga pogledavali, čudeč se njegovi siromašnosti, in tudi župnik je opazil to izpremembo.

„Kaj pa je vendar, da ste tako potrčti?“ vpraša ga prijazno, ko ga ugleda pred svojo hišo. „Menda pa vendar niste kaj bolni?“

„Kaj še,“ odgovori učitelj, prekanjeno pogledavši župnika. „Skrbi, skrbi! Le pomislite, prihodnji teden bodem moral k sodnji, a nobene obleke nimam boljše od te. Kaj si bodo ljudje v mestu o meni mislili.“

„Nič ne skrbite,“ tolaži ga župnik. „Pridite k meni, pa vam bodem posodil še prav čedno obleko, da bode te mogli vsaj dostojno pred sodnika.“

Navidezno pomirjen se zahvali učitelj župniku ter odide. Župnik pa pokliče dekle ter ji naroči, da naj osnaži in pripravi obleko ter jo izroči učitelju, kadar pride po njo.

Urno je potekel dan za dnevom in približal se je odločni dan sodbe.

Prvo uradno uro stal je že župnik v sodnikovi pisarni ter natihoma že naprej se veseleč zmage, čakal učitelja. Veselja se mu je zažaril obraz, ko ga ugleda med durmi v posojeni obleki. „Sedaj si mi prišel v zanjko, iz katere se bodeš težko rešil. Sedaj bodo prišle tvoje hudobije na dan in sedel bodeš v luknji, da se ti bode vsled dolzega časa zdehalo in se ti tudi bo.“ V take in jednake misli utopljen, slonel je v koti župnik, pogledovaje izpod čela obritega in osnaženega učitelja. Učitelj pa je brezskrbno in še celo vesel stal v sredi sobe, pričakovaje sodnikove besede.

„Tožitelj Janez Podbrdnik,“ izpregovoril je sodnik, obrnivši se k učitelju, „tožil vas je zaradi tatvine, in sicer, da ste mu v noči od najstarega na dvanajsti dan meseca januarja ukradli iz svinjaka prašiča. V dokaz resnici navaja,

da imate pri mnogih sovaščanih na sušilu nenavadno mnogo svinjine. Prosim torej, da priznate tatvino, ali pa da dokazete, kje in kako ste dobili omenjeno svinjino.“

„Istina!“ odgovori na to učitelj. „Nikoli še nisem imel toliko svinjine kakor letos, toda pridobil sem si jo pošteno. Nanosili so mi jo vaščani in sicer za trud in potrpljenje, katero moram imeti v šoli z njihovimi paglavci. Od prašiča pa, katerega imate v mislih, nimam niti repa, še manj pa kaj drugega. Oprostite pa, gospod sodnik, ako opomnim, da ima naš gospod župnik v svoji starosti res čudno navado, ter si hoče vsako stvar, katera mu je povšeči, prisvojiti. Ne rekel bi dvakrat, da zna naposled še trditi, da je obleka, v kateri sem sedaj, njegova.“

Kakor strela zadele so župnika te besede. Rudeč kakor rak zakričal je nad učiteljem:

„Potepuh ti nič vredni! Ni li res ta obleka moja! Ti je li nisem pred odhodom posodil! Čakaj, jaz ti hočem posvetiti.“

Toda učitelj se je malo brigal za vse to. Mirno, kakor bi se ničesar ne pripetilo, ogovori sodnika:

„Vam li nisem pravil, gospod sodnik, kakošen je naš župnik. Ne čudite se temu; doma se večkrat kaj jednakega prigodi. Mislim pa, da se mi ni treba dalje opravičevati, saj ste se sami prepričali o vsem, kar sem govoril.“

Sodniku se je res neverjetna in smešna dozdevala župnikova trditev. Kaj takega se mu še ni pripetilo, kar je sodnik, akoprav je že marsikatero zamotano stvar razmotral in obelodanil. Smehljaje naznani torej svojo razsodbo:

„Ker se je gospod učitelj dostojno opravičil, da je svinjino pridobil pošteno, gospod župnik pa drugih dokazov navedi ne more, spoznam gospoda učitelja kot nekriivega, ter želim, da stvar mirno med seboj poravnata.“

Praskaje se za ušesi, odšel je župnik proti domu, učitelj pa se je veselja tako napil, da so ga stoprav pozno po noči našli pri cesti v jarku ležečega ter ga odvedli na dom. Od tedaj pa je le redkokrat hodil mimo župnikovega dvora, a tudi župnik ga ni nikdar več povabil na poliček rujnega vinca, še manj pa, da bi ga vprašal za kak svet ali da bi mu posodil obleko.

J. V.

Sanje.

V sanjah v krasno sem zašel dvorano.
Zornokrasne cvetke so jo krile,
Rajske so vonjave jo pojile,
Divnim petjem tice oživljaje:
Vile v njej dobrotne so bivale.

Glej! na stolih zlatih so sedele;
Bele jim tančice prsa krile.
Deve vitke so „Slovenca“ brale,
Brale in pa milo tugovala,
Žalno druga drugi so tožile:

„Zlobni rod slovenski, nehvaležni,
Pevce divne tebi smo odbrale,
Da bi v tužnih dneh te tolažili,
Čutom višjim, blažjim jih navdale,
Da sinove tvoje bi blažili.

„Zlobni rod slovenski, nehvaležni,
Čiste njih ti niso melodije,
Svete dosti, — tebi suhoparne;
Čutov polne, rajske harmonije,
Plitve tebi, — tebi malomarne.

„Zlobni rod slovenski, nehvaležni,
Pevcev nisi vreden — rajskih svatov,“
Deve te divotne so tožile. —
Vile so milobno me ganile,
Navdušila me osoda bratov:

„Varate se deve ljube, krasne:
Malo le med nami je število
Volkodlakih svetcev in mračnjakov,
Zlobnih, da, nevednih teh prostakov,
Kojim je „Slovenec“ še glasilo.““

Razvedrila so se vilam lica;
In „Slovenca“ so takoj požgale,
Listov družih so si naročile,
Njih se veselile — rod ljubile. — —
Sanje hudomušne so zbežale. —

Ljuboslav.

LISTEK.

Resna premišljevanja

penzioniranega filozofa **IZIDORA MUZLOVIČA.** *)

Dolgo že nisem bil tako dobre volje, kakor danes. In kaj bi ne bil, saj je minister Konrad vendar jedenkrat ravnal se po mojih željah. Teh želja sicer ni poznal, kajti jaz Konrada ne poznam, on pa mene še manj. Videl sem ga sicer nekdanj v Trnovem, ko je zalezaval neko „cipo“, a takrat bil je še mlajši, tudi ni bil še minister, torej gotovo ves drugačen, nego je dandanes; takrat bil je

*) Zakasmeno.

Priloga „ŠKRATU“.

še, kakor bi rekel Dunajčan, „ein fescher Wiener Pitz“.

Dan danes pa je ta mož minister, križ božji, to je veliko! Napredoval je tudi v modrosti, to nam priča najzadnje imenovanje. Nastavil nam je nadzornikom g. Smoleja, ravnateljem gimnazije pa gospoda profesorja Šumana. To je Kantovo delo „Kritik der reinen Vernunft“ na slovenščino preloženo. Jaz kaj tacega ne bil pričakoval. Bil sem golega prenesečenja kar — paf! Paf! pa je bil še marsikdo drugi. N. pr. tisti gospod, ki je nedavno pri seji „eksekutivnega odbora poslancev kranjskih“ in camera caritatis, a vendar skozi okno vedel pripovedovati, da le zanj pšenica cvetě, ker bodě mogočen gospod zastavil vse sile, kar jih ima na razpolaganje. Gospodje, ki so bili prisotni pri omenjeni seji, so pomežikavali mej seboj, nekaterim videl se je celo lahen smehljaj, kajti znali so vsi, da oblastni gospod tudi ne more predstavljati gorā, vedeli so tudi, da kdor je kdaj prelomil častno besedo, tudi pri Konradu nima več veljave. Vrhu tega pa niso mogli razumeti, zakaj toli nenavaden skok: od stotnika takoj do polkovnika, iz IX. kar brez odlašanja v VI. razred. Mislili so si: „Dolgo čakaj, bo kmalu“, in vsa izjava o njegovih nadah ponesrečila se je, kakor nekdanj umeteljni ognjemeti znanega Sturmerja na Dunaji. Vse je ostalo hladno do dna srca, niti jednega glasu priznanja ni bilo čuti, vse je bilo tiho, kakor miš v cerkvi.

To imenovanje je, kakor dež po hudej nevihti zopet očistilo vzduh; imelo je celo očitne posledice. Naš Benjamin kaže dan na dan večja zevanja v svojih predalih in dasi ima vsak dan družega gospodarja — danes trdi urednik, da je njegov, jutri zopet, da je legat (sprachrohr) vlade, tretji dan pa, da je vse Bambergovo maslo — se vendar razširja govornica po našem mestu, da ima list par tisoč deficita in da utegne kmalu nastopiti osodepolni trenutek, ko se bode reklo „Sufficit!“, ko se bode velelo: „Der Mohr hat seine Schuldigkeit gethan, der Mohr kann gehen,“ ali slovenski povedano: „Z velikimi gospodi ni dobro črešenj zobati.“

Sicer je šlo par velikih in manjših gospodov na Dunaj, a Bog že vé, zakaj je kozi roge zakrivil, minister Konrad pa tudi, z zakriviljenimi rogovi pa se ne dá tako trkati, kakor bi se rado, in Kranjec, zibajoč Francoza, je popolnem

prav imel, rekoč: „Vsaka reč le en čas trpi.“

Saj je bil pa tudi skrajni čas, da je tako prišlo! Naš Benjamin je bil razposajen, da ni bilo več shajati ž njim. Bil je poln muh, psoval je kakor najstarejša branjevka „Za zidom“, ki prodaje skledico kave za dva solda, in kadar ga je kdo, bodi si „Slovenski Narod“ ali pa „Soča“, dal na rišpete, pokazal je, če si ni mogel drugače pomagati, jezik — dolgi jezik. Jezik je sicer potreben, gibčen jezik in zgovornost sti celo dobri lastnosti, a vse ima svojo mero in kar je preveč, je preveč. Dobrotljiva osoda skrbi, da drevesa ne rasto v nebo, da „polži“ nemajo predolgih in premočnih rogov, da še ni vsakdo diktator, kdor pod vsak svoj spis liki slovenski Kise-lak, mastno podpiše svoje ime, da prožnost in odločnost še ni jedno in isto, da uredovanje oficijoznega dnevnika še ni nikako zavarovanje na gotove, davno zaželjene službe.

Zatorej, zaradi imenovanega imenovanja se mi je minister Konrad močno prikupil. To je mož, če ne po božjej, vsaj po mojej volji.

Ker sem že star in ker se mi je bati, da bi me „krvavci“ z dinamitom pognali v zrak, kličem Vam vsem: Bog Vas živi! Če se prej ne vidimo, pa v nebesih!

Nove pesmi.

Da „Slovenca“ bom ustregel,
Se po Juriju ravnal,
Svojga pegaza bom vpregel
In na parnas ga pognal.

Šenka so na gavge djali,
Ker je kuhar'c tol'k pobú;
Rihtarji so urtel brali:
Štrek mu dajmo okol' vratu.

Sej zašonat' ga ne smemo,
Brez pardona naj umrje!
Rihtarji mi dobro vemo:
Šnurkraks on v pekel gre. —

Gvišno radost zavlada,
Tistikrat je v peklu,
Vsa svojat je zavriskala,
Ko je doli Šenk peršu.

Zdej pogledite, kak štrafuje
Bog pregrešne vse ljudi.
Kuhar'ce kdor v vodo suje,
Pa na dnu pekla gori.

Krokodil.

Breskvarju kobilica-crka,
V staji zvija se strašno,
S čelom v prazne jasli trka,
Jutra vid'la več ne bo.

Solnce zjutraj prisvetilo,
Oj nebeško solnčice!
Breskvarju pa naznanilo:
Ni je več kobilice!

Grenke je solze prelival
In po „šintarja“ poslal.
Sam odslē je v koči bival,
Sam do smrti je ostal.

Krokodil.

Noč ima svojo moč.

(Črtica iz življenja.)

Mnogo je ljudij, ki so v veselej družbi, ob belem dnevu pogumni, kakor oroslani, v temnej noči, na pustoti pa izgubijo svoje duševno ravnotežje in se strahijo vsacega lahnega šumenja ter se plašijo pred vsako še tako nenevarno prikaznijo, ker si je v prvem hipu ne vedó raztolmačiti in ker so v takem slučaju sploh izgubili prisotnost duha.

Marsikdo je z jezikom junak pri kupici vina, pri čaši piva, ne boji se niti hudiča niti biriča, a kadar mu je potovati samemu po noči po prostranem gozdu, kjer na uro dalje ni niti jedne hiše, ko pride v kraje, kjer bi ga lahko zrezali za guljaš, ne da bi kdo čul, tedaj polasti se ga posebno čustvo, kateremu pravimo: strah, „trema“, „cvirn“, lasje se mu ježijo na glavi, ako jih sploh še kaj ima, če jih pa nima, celo vlasulja vzdiguje kvišku njegovo pokrivalo.

Jaderno hiti dalje, da bi čim hitreje prekoračil dozdevno nevarno mesto in vse, kar koli moti nočni mir, vse le pomnožuje njegov strah. Da se v takej razburjenosti dogajajo čudni, smešni prizori, kdo bi pač o tem dvojil? Strah ima, kakor veli pregovor, velike oči, in kdor veliko vidi, ima velik strah, več strahu, nego je umestno. Nepotrebno strahu pa je posledica: smešnost, kakor razvidimo iz naslednjih vrst.

Med Slovensko Bistrico in Gorenjo Poljskavo je uro hoda. Pot ni ravno preveč dolgočasen, v sredi je celó prijazna vas, vendar je spodaj dolina, v kateri je v noči človeka, ki ni posebno pogumen, lahko strah.

Tak človek pa je bil neki davčni uradnik Golida. Nerad je hodil po noči in skrbel je, da je pred solnčnim zaho-

dom, ali vsaj v mraku prišel kam pod streho.

Nekega večera pa se je zapoznili in z bojznijo v srci korakal je s svojimi dolgimi cepeligami — bil je, kakor se pravi do vratu preklan — proti domu.

A ko dospe vrhu klanca in vidi pred seboj v mesečini prijazno a samotno dolinico, zapazi takoj nekaj nenavadnega. Tam doli pod klancem sedi na odrivači neka čudna prikazen. Prestraši se in ugiba, bi li šel naprej ali nazaj.

Kar se neznana prikazen zgane, ustaja in vedno večja postaja, bila je nečloveške velikosti. Začujejo se težki koraki in razločuje se celo, kako hrošči kamenje pod pezo silovite postave.

Sedaj se Golida ni več pomišljal, temveč ubere jo po poti nazaj v Poljskavo, kar so ga le noge nesle. Ko tja prisopiha in ga začno povpraševati, kaj se mu je dogodilo, da je toli bled začne pripovedovati o neznanskem orjaku, ki ga je videl pod klancem pri Klopcah, in kateremu je srečno ušel.

V živem razgovoru se razpravlja opasni ta dogodek, vsak ve kaj povedati o strahovih in vse je kurja polt preletavala.

Zdajci pa se začujejo v veži teški koraki, nekak ropot, vrata se odpro in notri se pritlači — Ribničan z visoko natovorjeno suho robo, beseda prinese besedo in kmalu se dozna, da je Golida pred Ribničanom in njegovo suho robo „fugo“ potegnil.

Dr. Mahnič.

Dr. Drdrá, drdrá,
Da le ropotá,
Če ravno ne zná,
Da žali uhá.

Mah- S slovenske je lipe,
Sladko dišeče,
Krasno cveteče,
Nastrgal mahú.

V „Slovenčeve“ svislje,
Nasul je mej listje,
Pezdirja in stelje,
Češ! Simona del je.

nič Pa lipa ni zgubila,
Se za drdro ni zmenila,
Nam postala še bolj mila.

Več jednako mislečih.

Die Masse könnt ihr nur durch die Masse zwingen.

Klin s klinom.

Ko je na Hrvaškem v neki cerkvi pop propovedal o čudeži na gori, ob kateri priliki je Bog s petimi hlebi in dvema ribama nasitil 5000 ljudi, razsrdili so se nanj neverni poslušalci in se mu zagrozili, da ga ubijejo. V veliki stiski zaupije pop: Hlebci so bili hribaci in gorice bile so pečice.

Na Kranjskem je gospod župnik o božiči za rana ob 5. uri zjutraj pridigoval, ko je še tema pokrivala vode in gore, kako je Bog samo besedo spregovoril in bila je svetloba. Pa tudi med Kranjce zasejal je hudič nevernih ljudi, saj ga je še Bog imel med dvanajstimi apostoli sv. Tomaža. In namuzali so se mu mnogi po cerkvi. Zato pa jih je kaznoval in jim dve uri neprestano pridigoval o božji besedi, dokler ni rumeno solnce zasijalo nevernemu ljudstvu na zaspana usta in zmrzle ude. Župnik pa zapusti prižnico z besedami: Bodi svetloba in bila je svetloba. Kar ni hotelo sprejeti v sé neverno sreč, zapomnili so tembolj ozebli prsti in ščinkovci na nosovih.

PESMI.

Zakaj sem lep?

Po mésti hodim lép in čvrst:
Na prsih nosim cvetno kito,
Krasí mi žaren prstan prst,
Kadim cigaro ponosito.

Gospíce zró me se čudé:
„Zakáj li ón je tóli dičen?
In druge nákiti krasé
Vendèr ni nikdo tóli mičen.“

Zakaj sem toli lép in mil,
Le jaz in mója déva véva:
Drug si kupuje s a m dičil,
A méne diči moja déva.

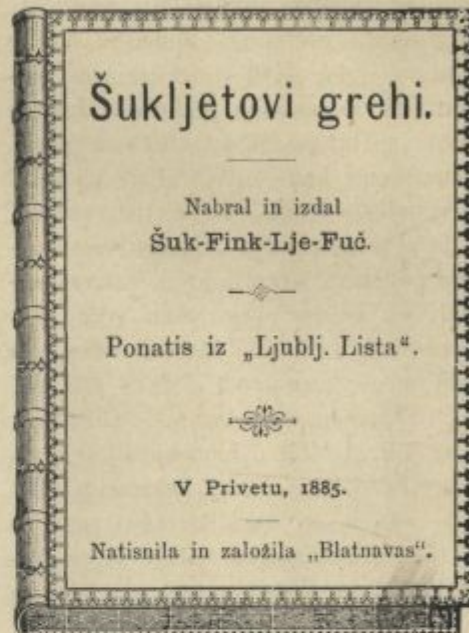
Čivkoslav Lažan.

Pevcu sreča vedno laže.

Deve mile, cvetnokrile
Si plesalce so volíle,
Šopke krasne, šopke male,
Jim na prsa pripenjale,
Ljubko jim nasmehovale.

Kaj da meni deve mile
Niso šopka poklonile?
So li deve skromne znale,
Da sem pevec in se bale,
Da ne peval bi jim hvale?

Ljuboslav.

ŠKRATOGRAMI.

Trst. Osepnice so nekoliko ponehale; razsajati pa je pričela „Edinost“.

Celje. Opat Wretschko je povabil slovenskega dijaka k sebi na kosilo, da mu bode slovenski deklamoval!

Dunaj. Minister Taaffe je že pomigal s palcem v čevlji, da izvede jednakovnost Slovincem.

Berolin. Avstrijski Nemci bodo baje poslali za častni dar Bismarcku povodom njegove sedemdesetletnice tabačnico, polno duhteče Radike.

Kanton na Kitajskem. Bankir Hanqua je pretekli teden izgubil 3 bilijone, 960 milijonov goldinarjev in nekaj drobiža. Kdor bi najdel omenjeno svotico, blagovoli naj jo prinese uredništvu tržaške „Edinosti“, da prešteje, ako ni dotičnik sam kake dvojačice stisnil v žep.

POGOVORI.

A.: „Serbus! kaj novega?“

B.: „V čitalniški pevski zbor se bodem upisal.“

A.: „Kako to, boš li na stare dni popeval?“

B.: „Kaj peti, ne veš li, da se bodo pevci udeležili svečanosti na Velehradu „na — vladne stroške“, in ako k pevskemu zboru pristopim, me izlet niti vinarja ne stane!“

A.: „Kaaaj? Vlada bode čitalniške pevce podpirala? Pojdi, pojdi, to je pa že za poč't!“

B.: „No, le beri „Laibacherico“ od dne 28. februvarja, pa se boš sam prepričal.“

A.: „Saprameš, ako je to istina, potem se pa tudi jaz takoj upišem v čitalniški pevski zbor.“

B.: „No, in sedaj naj še jeden reče, da vlada ni Slovincem prijazna!“

A.: „Takemu bi že jaz pokazal!“

B.: „Torej na svidenje na Velehradu!“

A.: „Na svidenje!“

Oče: „Janezek, danes si dobil zopet bratca“.

Janezek: „Res? To moram iti pa koj materi povedati.“

Župnik (pri spraševanju): Godec vi ste v veri tako slabo poučeni, da stavim, da ne veste, kdo vas je ustvaril?“

Godec: „Res je. Ne vem.“

Župnik: „Vaš osemletni sinko pa dobro ve.“

Godec: „Lahko ve, ker je še le osem let od tega, kar je ustvarjen, toda ko bo toliko star, kot jaz, bo pa tudi že pozabil.“

A.: „Včeraj so me napali štirje korenjaki.“

B.: „In te topli?“

A.: „Ne, vse štiri sem pognal v tek.“

B.: „Ne verjamem, ti sam bi bil štiri korenjake v tek pognal.“

A.: „Da, jaz sam. Toda jaz sem tekel naprej, oni štirje pa za menoj.“

A.: „Pomisli, dragi prijatelj, kako sem nesrečen, včeraj mi je soproga ušla!“

B.: „Mene pa ne doleti taka sreča.“

Na Kolodvoru.

A.: „Dragi moj, koga vendar pričakuješ, ker ti obraz kar veselja žari?“

B.: „Nikogar ne pričakujem, — a moja tašča odpotuje.“

A. (kateremu je B. priložil zaušnico) zapuje: „Gospod! Je li to resnica ali šala?“

B.: „Resnica, resnica!“

A.: „To je vaša sreča, kajti take šale jaz ne razumem.“

DROBIŽ.

Zdravo pamet in poseben talent mora imeti človek, da zna šteti do dvanajst, a pri tem ničesa ne izpusti. Da je to gola resnica, pove vam lahko pl. Zhuber, kateremu se je pri žrebanji dvanajsternih porotnikov jednaka pripetila. „O . . . gre samo jeden rat na led!“ dejal je, za ušesi se praskaje, „prihodnjč pa bodem pri štetji porotnikov porabil sredstvo, katero so porabili nekdanj „die sieben Schwaben“, ko so preplavali širno morje — recte njivo.“

Čudeži na Dunaji.

Nedavno se je na Dunaji porodilo dete, katero je že na svet prineslo zob, takoj po kopelji pa je pričelo tako gladko in pravilno govoriti — seveda nemški — da so vsi navzoči kar strmeli. — Nekoliko dni pozneje pa se je porodilo drugo dete, katero pa je prouzročilo še več strmenja. Dete židovne Sare Schönbartove pa je prineslo s seboj na svet zabo, napolnjen z raznim galanterijskim blagom in komaj je zagledalo beli dan,

zakričalo je na vse grlo: „Geld für die War!“

POZOR

slovenski pevci!

Kakor je znano, nameravajo čitalniški pevci udeležiti se velike slovanske svečanosti na Velehradu. Ker se bo ta izlet vršil „na vladne stroške“ (gl. „Laibacher Zeitung“ od 28. februvarja), torej pevce niti novca stal ne bode, ste naprošeni slovenski pevci, da v obilem številu pristopite v čitalniški pevski zbor in se udeležite te lepe svečanosti na Velehradu — seveda vse „na vladne stroške“!!

Odbor.

„Gregorčičev večer.“

Po zadnjem sklepu „Slovestvenega zabavnega večera“ bode banket, prirejen na čast gospodu Simonu Gregorčiču, dne 12. marca v krasno s cvetjem ozaljšani dvorani ljubljanske čitalnice. Do zdaj se je že oglasilo do 100 gospodov, kateri se bodo udeležili te izredne slavnosti, in oglašajo se jih še veliko. Tudi gospodje domoljubi v okolici ljubljanski in po deželi, častitelji odličnega pesnika našega, izrekli so željo, da bi se radi udeležili banketa, zato jim s tem naznanjam v imenu odbora, da jih uljudno vabim in naj se blagovolé pismeno oglasiti pri meni. Vabila, ki bodo veljala za ustopenice, bode odbor v kratkem razpošiljal.

V Ljubljani, 16. febr. 1885.

Anton Trstenjak,
načelnik odboru za „Gregorčičev večer“.

Prošnja.

Podpisani se obrača do vseh milosrdnih Slovincov z nujno prošnjo, da bi vsak po svoji moči pripomogel s kakim darom, da se „Ljubljanskemu listu“ kupi nov barometer.

„ŠKRAT“.

Izgubilo se je

dne 14. februvarja t. l. zvečer mnogo, mnogo maskiranih gospodov.

Kdor, vé kje so ostali, prosimo, da to naznani

ljubljski kazini.

Polkovnica: Draga stotnica, nocojšnjo noč se mi je od Vas sanjalo.
Stotnica: Ta velika čast! Prav za prav mi je dolžnost, da bi se bilo meni od Vas sanjalo.

Dragi moj! Posodi mi dva stotaka, da kupim svoji nevesti zapestnik. — — Z veseljem! Ali kedaj mi jih bodeš vrnil? — — Takoj po poroki. Saj ima novce moja nevesta.

Tako bi morali Slovenci odpravljati agitatorje „Šulferajna“.

„Et compagnie.“

Ne slutiš, da cvetje na stezo nastlano,
Le trnje zakriva, da zvene ti rano?

Le hitimo! Nadzornik nas opazuje! Bodemo pa potem zopet nekoliko počivali!